

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

สำหรับการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปลในหัวข้อ กลวิธีการแปลวรรณกรรมเยาวชน เรื่อง *ความสุขของกะทิ* ฉบับภาษาไทยและฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษ *The Happiness of Kati* นั้น ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

รูปแบบของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณลักษณะ (Qualitative Research) โดยการศึกษา กลวิธีการแปลวรรณกรรมเยาวชน เรื่อง *ความสุขของกะทิ* ฉบับภาษาไทย และ *The Happiness of Kati* ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษในระดับคำเมื่อคำที่สะท้อนวัฒนธรรมนั้นไม่มีคำเทียบเคียงใน ภาษาอังกฤษ

การกำหนดกรอบเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำกรอบทฤษฎีของโมนา เบเกอร์ (Baker, 1997) มาใช้วิเคราะห์กลวิธีการแปลคำศัพท์ที่สะท้อนวัฒนธรรมอื่น ไม่มีคำเทียบเคียงในภาษาอังกฤษซึ่งปรากฏในวรรณกรรมเยาวชน เรื่อง *ความสุขของกะทิ* ฉบับภาษาไทย และ *The Happiness of Kati* ฉบับแปลเป็น ภาษาอังกฤษ โดยศึกษาตามกรอบการวิเคราะห์จำนวนทั้งสิ้น 8 กลวิธี ดังนี้

1. การแปลโดยการใช้คำที่มีความหมายกว้างกว่าภาษาต้นฉบับหรือเป็นที่รู้จักกัน โดยทั่วไป (Translation by A More General Word)
2. การแปลโดยการใช้คำที่มีความหมายเป็นกลางหรือมีความหมายเชิงอารมณ์น้อยกว่า ภาษาต้นฉบับ (Translation by A More Neutral/ Less Expressive Word)
3. การแปลโดยการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Translation by Cultural Substitution)
4. การแปลโดยการใช้คำยืมหรือการใช้คำยืมกับคำอธิบาย (Translation by a Loan Word or Loan Plus Explanation)
5. การแปลโดยการถอดความโดยใช้คำที่มีความเกี่ยวข้องกับต้นฉบับ (Translation by Paraphrase Using Related Word)
6. การแปลโดยการถอดความโดยใช้คำที่ไม่มีความสัมพันธ์กับต้นฉบับ (Translation by Paraphrase Using Unrelated Words)

7. การแปลโดยการละ (Translation by Omission)

8. การแปลโดยการอธิบายความ (Translation by Illustration)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยสำรวจ วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “ความสุขของกะทิ” ฉบับภาษาไทยและฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษที่ชื่อว่า “The Happiness of Kati” พบว่าวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมปรากฏอยู่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเก็บรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม วิถีชีวิต ประเพณีไทยโดยเก็บรวบรวมให้ตรงกันทั้งตัวต้นฉบับและฉบับแปล จากนั้นจึงนำคำศัพท์ที่เก็บรวบรวมไว้ทั้งจากต้นฉบับภาษาไทยและฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษมาจัดเรียงเป็นหมวดหมู่จำนวน 7 กลุ่ม ดังต่อไปนี้ คือ

1. คำที่ใช้เรียกประเพณีและพิธีกรรมต่างๆ เช่น การทำขวัญนาค การกรวดน้ำ โคมไฟ
2. คำที่ใช้เรียกสถานที่ เช่น หอนก เรือนขวาง เรือนไทย
3. คำที่ใช้เรียกอาหารหวานและหวาน เช่น น้ำพริกปลาร้า ไข่ตุ๋น ขนมต้มขาว
4. คำที่ใช้เรียกสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนและทั่วไป เช่น โถง อ่าง ไม้ขัดหม้อ
5. คำที่ใช้เรียกญาติ เช่น พี่ทอง ตายาย น้าภา สูงหล่อ พี่สับ
6. คำที่ใช้เรียกสัตว์ เช่น ปลาตะเพียน
7. คำที่ใช้เรียกต้นไม้และดอกไม้ เช่น บัวผัน บัวเผื่อน กระเจี๊ยบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลคำศัพท์ที่สะท้อนวัฒนธรรมตามหมวดหมู่แล้วนั้น ผู้วิจัยจึงนำมาวิเคราะห์ตามกรอบทฤษฎีของโมนา เบเกอร์ (Baker, 1997) ที่กำหนดไว้ จำนวน 8 กลวิธีและได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทางการแปลว่าเป็นเกณฑ์ที่ชัดเจนและมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้วิเคราะห์กลวิธีการแปลคำศัพท์ที่สะท้อนวัฒนธรรมอันไม่มีคำเทียบเคียงในภาษาอังกฤษที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องดังกล่าว จากนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์กลวิธีการแปลที่ได้ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลตรวจสอบข้อมูลอีกครั้งและตรวจสอบความถูกต้องในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยยังได้รับทราบข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการแต่งวรรณกรรมเรื่องนี้จากคุณงามพรรณ เวชชาชีวะ และยังได้ตรวจสอบความถูกต้องทั้งคำศัพท์ที่สะท้อนวัฒนธรรมต่าง ๆ และกลวิธีการแปลคำเหล่านั้นไปยังผู้แปลฉบับภาษาอังกฤษโดยตรงคือ คุณพรวุฒินันท์ บอร์ธวิก (Prudence Borthwick) โดยผ่านการโต้ตอบทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ อีกทั้งยังได้เพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการแปลในขณะทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์อย่างมากต่องานวิจัยนี้

การนำเสนอข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบทฤษฎีที่กำหนดไว้แล้วนั้นจึงนำผลที่ได้มาบันทึกในตารางและนับจำนวนความถี่ที่ปรากฏเพื่อหาค่าร้อยละ หลังจากที่ได้ผลการวิเคราะห์จำนวนความถี่ของการปรากฏกลวิธีการแปลในแต่ละกลุ่มแล้วนั้นจึงนำผลการศึกษาที่ได้ไปอภิปรายผลและนำเสนอในเชิงพรรณนาวิเคราะห์ในบทต่อไป โดยมีรูปแบบการวิเคราะห์จำนวนความถี่ ดังนี้

$$\frac{\text{จำนวนความถี่ของแต่ละกลวิธีการแปลที่พบในแต่ละกลุ่มคำศัพท์}}{\text{จำนวนคำศัพท์ทั้งหมดที่พบในแต่ละกลุ่มคำศัพท์}} \times 100$$